

ENTERNASYONAL ŞALALA

AĞUSTOS-EYLÜL 2013 7 TL KIBRIS FİYATI: 8.5 TL (KDV DAHİL)

SAYI:
2013
137

GEZİ DİRENİŞİNİN
TARİHSEL-TOPLUMSAL ÇERÇEVESİ

Siyasetin geri dönüşü

Ayşe Buğra

ERGENEKON SÜRECİ VE
AKP-CEMAAT İLİŞKİSİ

Demokratçılık temsilinin son perdesi

Faruk Özsu

DÜNDEN BUGÜNE İZMİR:
DİRENİŞ GELENEĞİ VE ÖTESİ

Şanlı Tariş'ten Biji Göztepe'ye

Serkan Boyacıoğlu

GEZİ'NİN GLOBAL
KANKASI: BREZİLYA

Aşk bitti, burası artık Türkiye!

Bahadır Durmaz

ORTADOĞU'DA SERMAYENİN
KANLI PARMAKLARI

Mısır asla sadece Mısır değil

Ertan Keskinsoy
Özgür Gökmen

4XDÖRT DOSYASI

Konfederalizm eşiği

Ahbas Vali, Asya Abdullah,
İrfan Aktan, Redun Xelil,

9 771307 461005

İnsicamı kaybederken

Tahrir direnişinin ülkesinde olabilecek en kötü şey oldu...

“Terörizmle Mücadele” ve Neoliberalizm

MÜBAREK’İN “terörizmle mücadele” hareketinin resmî olarak 1992’de başlamış olması tesadüf değildi. Aynı yıl İMF ve Dünya Bankası sponsorluğunda Ekonomik Reform ve Yapısal Uyum Programı olarak bilinen yıkıcı neoliberal reformları uygulamaya koydu. Terörle mücadele, dünyanın hiçbir yerinde asla ekonomik kemer sıkma önlemleri olmadan başlatılmadı.

Ve bugün Mısır’da eğer yol açtığınız ekonomik adaletsizlikler karşısında bir direnişle karşılaşırsanız, çekinmeden fabrikaya polisi ve orduyu çağırın, ki işçilerinizi bastırsınlar* ve “sakallı” liderlerini tutuklasınlar ve onları haksız yere “devrik cumhurbaşkanını desteklemek için siyasî grev kıskırtıcılığı yapmak”la, “Müslüman Kardeşler”den ya da “terör şüpheli” vs. olmakla suçlasınlar.

HÜSSAM EL HAMALAVİ Arabawy.org, 21 Ağustos 2013

* youtube: /watch?v=w38z Vkljw8

hakkına saygı duymamakla ve ülkeyi iç savaşa sürüklemeye çalışmakla itham ediyor. Müslüman Kardeşler, Kiptilere yönelik pogromları ve kendilerine atfedilen cinayetleri inkâr ediyor.

Mısır İktisadî ve Toplumsal Araştırmalar Merkezi raporuna göre, 14 Ağustos’taki büyük katliamın neden olduğu can kaybı çok daha fazla: 983 sivil, 52 güvenlik görevlisi ve Rabia Camii’nin altında bulunan 28 kişi daha. Güvenlik güçleri 14 Ağustos katliamını takip eden Cuma günü de göstericilere ateşli silahlarla müdahale etti ve takip eden hafta sonu 34 mahkûm yakılarak öldürüldü. Müslüman Kardeşler’in de, ordunun iddia ettiği düzeyde yaygın olmamakla birlikte, silah kullandığı biliniyor, fakat bu durum bir hakikati değiştirmiyor: Mısır’da güvenlik güçleri büyük bir insanlık suçu işliyor.

30 Haziran hareketine katılmış Devrimci Sosyalistler ve bazı İslamcı gruplar 14 Ağustos katliamını ve askeri yönetimi şiddetle kınasa da toplumda Müslüman Kardeşler’e yönelik yaygın menfi hissiyat yeni yönetimin elini güçlendiriyor. 25 Ocak Devrimi güvenlik devletini tasfiye etmeyi başaramamıştı. Şimdi Mısır için en büyük tehdit devletin cebir aygıtının baskıcı politikalarının toplumda yeniden zımni olarak kabul görür hâle gelmesi. Bugün Müslüman Kardeşler’i ezmeye çalışan bu politika, zamanı geldiğinde daha önceden olduğu gibi ekmek, özgürlük ve toplumsal adalet talebini taşıyanlara yönelecektir. Bu tehdidi bertaraf edebilecek yegane fail, Müslüman Kardeşler’e olduğu kadar, totaliter her türlü iktidara karşı çıkma kudretini gösterecek toplumsal güçler olacak. **ÖZGÜR GÖKMEN**

list Batı’nın işbirlikçisi diktatörlerle seküler- milliyetçi liderler arasında bir yaşama ve anlam evreni açtı. Bu evrenin anlatısının önemi, Sovyetler’in desteğiyle ayakta duran milliyetçi liderlerin tarih sahnesinden teker teker çekilmesiyle arttı. Silahtan uzak duran, taban örgütlenmesine önem veren İhvan’ın siyaset sahnesine çıkması artık kaçınılmazdı. Doğrusu, o sahneye nerdeyse havai fişeklerle, hayli güçlü çıktı. Tunus’ta seçim kazandı, Ürdün Kralı’nı –sonradan boykot ettiği– seçime zorladı, Suudi Arabistan’a ve petrol gelirine dayalı diktatörlüklerinin keyfini süren Körfez liderlerinin keyfini kaçırdı.

Çizdiğimiz resme aldanmayın, İhvan’ın Batı ile ilişkisi hiçbir zaman hasmane olmadı. Mısır’dan sürgün edilen İhvan liderlerinin çoğu, ömürlerinin büyük bölümünü İngiltere’de, kendisine bir “üçüncü yol” yatırımı yapan Kraliyet’in kanatları altında geçirdi. Zaten Mübarek’in devrilme sürecinde İhvan’ın Tahrir’de olup biteni sessizce izlemesinin ardında, Batı ülkeleriyle, özellikle İngiltere’yle –ve muhtemelen Almanya’yla– yaptığı pazarlıkların sokak demokrasisinden daha etkili olacağını düşünmesi vardı. Nitekim, Tahrir suları durulduğunda, İhvan sessiz çoğunluğun desteğini arkasına alarak seçilmişti.

BİKİNİ VE BİRA

İhvan seçildikten sonra küresel sermaye onu hemen test etmeye başladı. Türkiye’den de bildiğimiz, malûm alkol sorusu, muhtemelen henüz seçilmeden önce kendilerine en çok sorulan soruydu. Mısır’a gelen yabancı turistler, biralarını doya doya yudumlayabilecek, deniz kenarında bikinileri ile dolaşabilecek miydi? İhvan yetkilileri, seçilmeden önce, küresel sermayeye turistlere dönük bir kısıtlama olmayacağını (Telegraph) garantisini verdi. Türkiye’den de bildiğimiz, İslamcılar (Wall Street Journal) küresel sermayeyle terbiye etme süreci başlamıştı. Doğrusu, İhvan’ın küresel sisteme entegrasyona karşı bir duruşu yoktu, halen yok. AKP nasılsa İhvan da öyle: küresel güç dengelerinden, örneğin Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi’nin oluşturulma biçimi ve yapısından –haklı olarak– şikâyetçi, ancak bu küresel sistemin arkasındaki neoliberal paradigma ile bir derdi olmadı.

Peki, Mısır’daki darbenin derdi ne? AKP iktidarı çevresinde kümelenmiş stratejistlerin ve İhvan yetkililerin dillendirdiği “büyük anlatı”ya göre, Atlantik ittifakı, tam da Rusya / Çin ikilisinde vücut bulan yeni bir tehdit ekseninin tanımlanmaya başladığı bu süreçte, Türkiye’nin merkezinde olduğu, Cezayir’den Katar’a uzanacak olan, Müslüman kimliğinin tanımlayıcı olacağı yeni bir “bağlantısızlar” hareketi istemiyor. Son dönemde Şangay İşbirliği Örgütü’ne katılmaktan dem vuran, bir yandan da NATO’nun en büyük ikinci ordusuna sahip AKP, kaygan zeminde ‘stratejik derinlik’ oyununu oynamaya devam mı edecek, yoksa NATO’nun kendisine biçtiği role boyun eğmek zorunda mı kalacak, göreceğiz.

ERTAN KESKİNSOY

Mısır’da mevcut durum zaten aslı olmayan sekülerler-İslamcılar arasındaki çatışma türü süfli karşıtlıklara indirgenerek anlaşılamayacak denli karmaşık. 30 Haziran’da Müslüman Kardeşler dışındaki neredeyse tüm sosyopolitik güçleri iktidar karşısında bir araya getiren neydi? Eski rejim yanlıları bileşenlerden sadece biriyken ve ordunun geçmiş icraatı gayet iyi bilinirken, itirazlar duyulmasına rağmen, sokak ordunun müdahalesini nasıl memnuniyetle karşıladı?

Mübarek’in devrilmesinin ardından Müslüman Kardeşler’le ordu arasında var olduğu söylenen pazarlığa rağmen, iki güç de birbirine temkinle yaklaşıyordu. Bugün askeri yönetim kültürel köklerle topluma nüfuz etmiş Müslüman Kardeşler’i topyekûn tasfiye edemeyeceğinin farkında fakat cebren marjinalleştirebileceğini biliyor. Hareketi terörist ilan ederek bertaraf etmeye çalışıyor. Lakin tek derdi Müslüman Kardeşler değil. Esasen Mısır Devrimi’ni tasfiye etmek, “status quo ante”ye geri dönmek istiyor. Mısır’ın eski seçkinleri için, devasa bir toplumsal memnuniyetsizlik yaratmış olsalar dahi siyaset etme özgürlüklerine ket vurulmaması gereken Müslüman Kardeşler’in seçilmiş cumhurbaşkanı dahil üst düzey yöneticileri tek tek tutuklanırken, Mübarek’in salıverilmesinden daha büyük bir simgesel zafer olabilir mi? 2011’den sonra güçleri bir kez daha gasp edilen kitlelerin arzu ettikleri zafer herhalde bu değildi.

Robert Fisk, Temerrüd’ün Muhammet Mursi’ye görevden el çekirtmek için meydanları doldurduğu 30 Haziran’ın hemen ertesinde “2011 devriminin ekmek, özgürlük, adalet ve onur talepleri karşılanmadı. Ordu bu talepleri sadece gösterileri ‘görmekli’ olarak niteleyerek Mursi’den daha iyi yerine getirebilir mi?” diye sormuştu. Ve hatırlatıyordu: “Siyasetçiler hilekâr. Fakat generaller katil olabilir.”

İki gün sonra, 3 Temmuz’da, Mursi bir darbeyle alaşağı edildi. El Ezher, Kilise, Selefiler, liberaller, eski rejim yanlıları velhasıl Müslüman Kardeşler muhaliflerinin çoğu aile fotoğrafında yer aldı. Avrupa ve ABD sesini çıkarmadı, başta Suudi Arabistan olmak üzere Arap ülkelerinin neredeyse tümü darbe hükümetinin yanında saf tuttu. Müslüman Kardeşler’in Genelkurmay Başkanı General Abdul-fettah Sisi artık darbe hükümetinin Savunma Bakanı ve Başbakan Yardımcıydı.

Fisk’in öngörüsü maalesef kısa bir süre içinde doğrulandı. Güvenlik güçleri katliama 8 Temmuz’da başladı. En son 14 Ağustos’ta Mursi’nin göreve iade edilmesi talebiyle Rabia ve Nahda meydanlarında toplanan büyük çoğunluğu silahsız Müslüman Kardeşler taraftarlarının kanla bastırıldı. Dokuz insan hakları örgütünün imza attığı, katliamı kınayan Kişisel Haklar Mısır İnisiyatifi’nin bildirisine göre sadece 14 Ağustos’ta 600’ün üzerinde insan öldürüldü, dört bine yakın insan yaralandı. Aynı rapor, oturma eylemlerinin bastırılmasının ardından misilleme olarak ülke çapında kiliselere yapılan saldırılarla ortaya çıkan mezhep çatışmaları tehlikesine de dikkat çekiyor. Müslüman Kardeşler’i meşru olarak yönetme yetkisine sahip olduğunu iddia ettiği halkın yaşam